

Nepraktizujúci veriaci?

o. Martin Kostka FSSP

24. júna 2020 ✝ Cirkev

Naši čitatelia vo svojich listoch nám často píšu o ľuďoch v ich okolí, ktorí majú evidentný problém s vierou v Boha, ale sami sa označujú za „nepraktizujúcich veriacich“. Ako sa rozprávať s takýmito ľuďmi? Na čo upozorňovať pri výchove detí, aby takýto problém nenastal v našich rodinách?

Pokiaľ ide o tému „nepraktizujúceho veriaceho“, hneď na začiatku si musíme vyjasniť, čo je viera a čím je ona pre kresťana.

Verím v jedného Boha ... Tieto slová síce mnohokrát počas nášho života vyslovujeme, ale na ich význam vôbec nemyslíme. Vyslovené *verím* svedčí o našom otvorení sa Bohu, o dôvere voči Nemu a o tom, že ako pravdu prijímame všetko, čo nám zjavil vo svätom Písme a Tradícii, a predovšetkým cez Jeho Syna Ježiša Krista.

Mnoho ľudí síce tvrdí, že sú veriaci, ale nevedia, čo sa rozumie pod týmto termínom. Na otázku: *Čo je to viera?*, odpovedia, že je to uznanie existencie Boha. Majú pravdu, ale len čiastočnú. Vezmime si napríklad osobu Satana. Aj on uznáva, že Boh existuje, ale jeho postoj je sotva možné nazvať vierou. Hovorí o tom sv. Jakub, apoštol: *Veríš, že Boh je jeden? Dobre robíš. Ale aj diabli veria a trasú sa (Jak 2:19)*. Viera je čosi viac. Je to prijatie a uznanie za pravdu všetkého, čo Boh hovorí. Zároveň viera nás robí schopnými uveriť v to, čo nie je jednoduché. Ako sa vyjadril jeden populárny spevák, nie je umenie veriť v Neho, ale oveľa ťažšie je veriť Jemu. Viera je príľnutím k Trojjedinému Bohu, je úplným odovzdaním sa Jemu. Človek si musí byť vedomý, že za všetko vďačí svojmu Stvoriteľovi, dokonca aj za to, že jestvuje. Viera je tiež túžbou po Bohu, po Jeho blízkosti. Nezáleží na tom, či sme toho hodní, dôležité je, či sme „hladní“ po Bohu. Každý človek nosí v sebe túto veľkú túžbu po Božej blízkosti a po bezpečí, ktoré dáva iba On. Treba ju len v sebe odhaliť.



zdroj: wikimedia commons

Prečo verím?

Asi každý veriaci si aspoň raz v živote položí otázku, aký zmysel má viera. Keď uvažujeme iba v časových a svetských pojmoch, viera a praktiky s ňou spojené, nedávajú veľký zmysel. Môžeme to všetko považovať za peknú tradíciu, alebo ako víťaný dôvod pre niekoľko dní voľna z práce. Takéto uvažovanie však môže len

odrádzať. Treba myslieť na to, čo bude po našej smrti. Pretože život človeka na zemi v porovnaní s večnosťou je mrknutím oka, oveľa dôležitejšie je to, čo nás čaká po odchode z tohto sveta. A je to práve viera, žitá viera, vďaka ktorej môžeme s pokojom očakávať našu budúcnosť po smrti. Kristus nám hovorí: *V dome môjho Otca je mnoho príbytkov (Jn 14, 2)*. Naša ľudská myseľ však nie je schopná pojať tú plnosť šťastia, ktorú nám ponúka náš Pán a Spasiteľ. Preto nám na pomoc prichádza viera – bezpodmienečná a bez zbytočných otázok. Zmysel viery dokonale vystihol bl. Pier Giorgio Frassati, patrón študentov: *Život bez viery nie je život, ale vegetovanie*.

Viera koná zázraky

Keď vo Svätom Písme čítame opisy mnohých zázrakov: uzdravenia, vyhnanie zlých duchov, vzkriesenia, atď., vždy sa objavuje otázka o viere a Kristove uistenia, že zázraky sú možné vďaka viere človeka, ako tomu bolo aj v prípade slepého muža, ktorého Pán stretol v Jerichu a povedal mu: *Pozerať! Tvoja viera ťa uzdravila*“ (Lk 18,42). A pred vzkriesením Lazára sa Ježiš pýta jeho sestry, či verí tomu, že jej brat môže vstať z mŕtvych (pozri Jn 11, 25-27). Niektorí si môžu myslieť, že dnes sa už zázraky nedejú. Ako veľmi sa mylí! Stačí sa len pozrieť do akejkoľvek knihy opisujúcej nejakú známu mariánsku svätyňu, napr. Jasnu Góru – koľko len tam nájdeme príkladov zázrakov, ku ktorým dochádza v dnešnej dobe! Aj v dnešnom svete sa dejú zázraky, len viera ľudí nie je taká silná ako v dobe Ježiša Krista ... Každý z nás si musí byť vedomý, že viera nie je len naším osobným úspechom. Je to milosť – dar, o ktorý máme ustavične prosiť, ako to robili apoštoli, keď hovorili Ježišovi: *Daj nám väčšiu vieru!* (por. Lk 17,5). Žiaľ, na to stále zabúdame. Veľmi pekne sa za vieru modlil svätý páter Pio, ktorý volal: *Daruj mi, Pane, živú vieru a zachovaj ju, aby som mohol veriť a robiť všetko len z lásky k Tebe*.

Činy, nie slová

Je dôležité, aby sme si uvedomili, že naša viera sa nemôže obmedziť len na krásne slová či vyhlásenia. Vieru treba žiť. Každý deň! Apoštol Jakub píše: *Bratia moji, čo osoží, keď niekto hovorí, že má vieru, ale nemá skutky? Môže ho taká viera spasí? (...) Tak aj viera: ak nemá skutky, je sama v sebe mŕtva*. (Jak 2, b14-17). Na druhej strane si musíme byť vedomí toho, že samotné dodržiavanie Desatora na spasenie nestačí. Desatoro je založené na prirodzenom zákone, ktorý zaväzuje každého, aj toho, kto nikdy nepočul o Bohu a Ježišovi. Preto je dôležité vieru spájať so skutkami.



zdroj: wikimedia commons

Nepraktizujúci veriaci...

V súčasnosti mnohí toto o sebe hovoria. Istý kňaz hovorí, že “nepraktizujúceho veriaceho”, možno prirovnať k živému, ale nedýchajúcemu človeku. Vieme, že vzduch je nevyhnutný pre život, takže takéto

označenie jednoducho nedáva zmysel. Podobne znie vyhlásenie alkoholika, že je abstinentom, ale nepraktizujúcim ... Nepraktizujúci veriaci je rovnaká absurdnosť ako človek, ktorý niekoho miluje a zároveň ho nemiluje, alebo ktorý po niečom túži a zároveň sa tomu vyhýba. Kto tak hovorí, ten neverí Kristovým slovám: *Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život* (Jn 6, 54). Taký človek nepotrebuje svätú omšu a neuznáva, že vo sviatosti pokánia Boh odpúšťa hriechy. Verí, že niekde ďaleko je nejaký Boh, dokonca na sviatky sa aj pozrie týmto smerom, ale nechce, aby vstúpil do jeho každodenného života. Takto si buduje vlastné náboženstvo, ktoré je pohodlné a nenáročné. A čo je praktizovanie? Je to v prvom rade život viery žitý deň čo deň – v modlitbe a v prijímaní sviatostí. S krstom a birmovaním obvykle nie sú nijaké problémy. Najťažšie je to s Eucharistiou, hoci v nej nám Kristus Pán dáva svoje Telo za pokrm, aby nás a našu vieru posilnil. Prijímanie sviatostí možno prirovnať k duchovnému dýchaniu. Keď sa ich vzdáme, riskujeme oslabenie, ba dokonca stratu viery.

Vieru nedrž pod mericou

Dnes si mnoho ľudí myslí, že viera je súkromná vec, ktorú netreba „okázalo stavať na obdiv“. Je to veľmi zlý postoj, pretože ľudia by mali vidieť našu vieru i to, že ju praktizujeme, inak klameme Boha a samých seba. Preto povinnosťou každého kresťana – katolíka je aj vydávať svedectvo o svojej viere. S tým súvisí aj povinnosť ohlasovať Božie slovo slovami a konkrétnymi skutkami. Pán Ježiš po zmŕtvýchvstaní povedal: *Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu. Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený; ale kto neuverí, bude odsúdený* (Mk 16:15). Zároveň pripomenul, že viera je pre spásu nevyhnutná.

Staraj sa o svoju vieru

Chcel by som povzbudiť každého, kto číta tieto slová, aby sa o svoju vieru staral. Je ľahké o nej hovoriť, ale je ťažšie o ňu v sebe bojovať. A o vieru, ako aj o pozemské jedlo, sa musíme starať každý deň: modlitbou, pristupovaním k sviatostiam – najmä k Eucharistii, a taktiež čítaním Svätého písma, ktorá je knihou plnou Božej prítomnosti. Pri čítaní Jeho slov sa s Ním stretávame, poznávame Ho, učíme sa Mu veriť a túto vieru žiť. Ľudia by sa nemali obávať rozhovorov s kňazmi, ktorí síce žijú v celibáte, ale o živote vedia veľmi veľa. Okrem toho majú rozsiahle teologické vedomosti, ktoré bežnému človeku chýbajú. V súčasnosti veľmi nedoceňované sú duchovné cvičenia či už farské v čase príprav na Vianoce a Veľkú noc, ako aj tie tzv. uzavreté, ktoré – okrem samotnej príležitosti stretnúť sa s mnohými úžasnými ľuďmi – sú vynikajúcou príležitosťou na prehĺbenie viery. Pre mňa osobne takéto duchovné cvičenia sú príležitosťou na prehĺbenie duchovného života. Preto treba vieru neustále rozvíjať, nestačí sa uspokojiť s vierou malého dieťaťa prijatou pri svätom krste. Viera sa musí rozvíjať a rásť ruka v ruku s rastom a vývojom tela a psychiky človeka.

Prehľbovaniu viery slúžia, ako som už napísal, sviatosti, a taktiež úprimná a opravdivá modlitba.



Duchovné istoty

Vyššie som spomenul zmysel pre vieru. Čo nám teda viera dáva? Nuž dáva nám istotu, že smrť nie je koniec života, iba prechod do inej reality, lepšej než pozemská. Zároveň nám dáva istotu, že vždy je pri nás Ktosi (Boh) a preto nikdy nie sme sami. Vždy sa môžeme spoľahnúť na Pána Ježiša, môžeme sa na Neho obracať, keď cítime takú potrebu. Nikdy nie je zaneprázdnený alebo unavený. Máme aj mnoho ďalších prostredníkov-orodovníkov: Pannu Máriu a zástupy svätých a blahoslavených. Ak mám byť úprimný, neviem si predstaviť svoj život bez viery a bez toho, čo mi dáva. Na záver nech zaznejú slová Ježiša Krista: *Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život* (Jn 3, 16).

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/nepraktizujuci-veriaci/>